

BŘEZEN, DUBEN,
KVĚTEN 2025

Zpravodaj farnosti Panny Marie Královny a sv. Jiljí v Třeboni

Číslo 25

Březen, duben, květen 2025

OBRÁCENÍ

V jednom starém postním kalendáři stojí: „*Moderní Jidáš už polibkem nezrazuje. Je už vycvičený ve zradě. Otevírá ústa, aby překřičel dotírání času. Protože jinak by se mu mohlo stát, že v mlčení by zaslechl Boží bolestné volání: Proč jsi mě člověče opustil? A mohlo by se mu stát, že za tímto voláním by poznal lásku, která se tenkrát projevila na kříži tak výrazně a věrohodně. Mohlo by se mu stát, že by začal svou lásku opětovat, z přesvědčení, z nadšení pro život... Proč ne Jidáši? Proč chceš být přítelem lži a falešného uhýbání a skrývání a nikoliv původcem naděje?*“

Tato úvaha je oslovení k obrácení. Je snadné obrácení uskutečnit?

Lothar Zanetti napsal: „*Zeptej se sta katolíků, co je v církvi nejdůležitější. Odpoví ti: Mše svatá. Zeptej se sta katolíků, co je nejdůležitější ve mši svaté. Odpoví ti: Okamžik proměňování. Řekni stu katolíků, že v církvi je skutečně nejdůležitější proměňování (změna, obrácení), a začnou se vnitřně stavět na odpor: Ne, ať to zůstane raději vše takové, jak je!*“

Když se necháváte na začátku doby postní poznačit křížkem z popela a uslyšíte slova o pomíjivosti života člověka na této zemi: „*Prach jsi a v prach se obrátíš,*“ pak by toto znamení na čele mělo skutečně křičet: **To nejdůležitější v životě je obrácení. Obrácení k lidskosti a poctivému křesťanskému životu.**

Obrácení, povstání k novému životu, tedy proměna srdce a víra je jediná a správná odpověď na ukřižovanou lásku, kterou oslavujeme o velikonocích.

K tomu vám všem rád žehnám a vyprošuji Boží pomoc

P. Martin

ROZPIS BOHOSLUŽEB VE FARNOSTECH SPRÁVOVANÝCH Z TŘEBONĚ

Farnost	Neděle	Všední dny
Třeboň	9.30	Út, St, Čt, Pá 17.00 (zimní čas) 18.00 (letní čas) 1. So 9.00
Stráž nad Nežárkou	8.00	
Majdalena	11.00*	
Lutová	11.00**	

* sudý týden ** lichý týden (mše svatá jednou za 14 dní)

Poznámka: Mše svaté v Chlumu u Třeboně nejsou. Do odvolání.

FARNÍ KALENDÁŘ

Pravidelné události

Středa - Adorace Nejsvětější svátosti vždy od 17.30 (v zimním čase od 16.30)

První pátek v měsíci - v 17.30 hodin (v zimním čase 16.30) prvopáteční adorace s litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

První sobota v měsíci – v 9.00 Mariánská mše svatá

Před každou mší svatou modlitba růžence. V postní době v neděli a v pátek místo modlitby růžence je pobožnost křížové cesty.

Další oznámení a informace

Příležitost ke svátosti smíření je před každou mší svatou v týdnu.

Svátosti křtu, manželství, pomazání nemocných, po domluvě s duchovním správcem.

Webové stránky: <https://trebon.farnost.cz/>

Facebook <https://www.facebook.com/FarnostTrebon/>

POZVÁNKY A UDÁLOSTI

Farní kavárna

Každou neděli po ranní mši svaté je v Třeboni ve farním sále přátelské posezení při kávě či čaji. Zváni jsou všichni farníci, návštěvníci kostela, lázeňští hosté, turisté.

Prohlídky kostela a křížové chodby

Komentované prohlídky jsou od pondělí do soboty, vždy od 15.00 hodin.

Modlitební setkání pro pomáhající organizace

V Třeboni se setkávají pomáhající organizace a jejich příznivci a podporovatelé ke společné modlitbě a následnému sdílení při kávě a čaji. Setkání se konají každé první úterý v měsíci. Místa setkávání se střídají: mše svatá v kostele Panny Marie Královny a sv. Jiljí v Třeboni a modlitebna Husovy kaple, Seifertova 449, Třeboň. Všichni jsou srdečně zváni.

POSTNÍ ŘÁD: SMYSL A PRAVIDLA PŮSTU V KŘESŤANSKÉ TRADICI

Půst je nedílnou součástí duchovního života mnoha věřících. Každý pátek je dnem pokání, kdy se křesťané symbolicky spojují s obětí Krista. Zvláštní význam mají Popeleční středa a Velký pátek, kdy platí přísnější pravidla půstu a zdrženlivosti. Jaké jsou hlavní zásady postního řádu? Koho se týká půst od masa či půst újmy? A jak lze půst nahradit skutky zbožnosti a lásky? Podívejme se na pravidla, která pomáhají prohloubit duchovní rozměr postní doby.

1. Každý pátek je den pokání, neboť toho dne za nás umřel náš Spasitel. Kajícími skutky se připojujeme aspoň nepatrně k jeho oběti a tak se vděčně hlásíme k jeho kříži.

Páteční půst od masa patří už dlouho mezi církevní příkázání. Jeho zachovávání je nyní velmi ztíženo složitostí dnešního života. Proto tuto povinnost pozměňujeme tak, že věřící buď mohou dále zachovávat půst od masa, anebo si uložit nějaký projev pokání podle vlastní volby, buď půst nebo skutek zbožnosti nebo skutek lásky.

Půst: odepřít si masitý pokrm, alkoholický nápoj, kouření, sladkosti, zábavné pořady v televizi a podobně.

Skutek zbožnosti: účast na mši svaté, četba Písma, křížová cesta, modlitba sv. růžence, studium křesťanské nauky, meditace a podobně.

Skutek lásky: návštěva nemocných a péče o ně, pomoc bližním, konkrétní služba občanskému nebo církevnímu společenství a podobně.

2. Na počátku a v závěru postní doby, to je na Popeleční středu a na Velký pátek, je nařízen půst zdrženlivosti od masitých pokrmů a zároveň půst újmy.

Při postu újmy je dovoleno najíst se jen jednou za den dosyta. Tento spojený půst zdrženlivosti a újmy je závazný pro katolíky od dokončeného 18. do dokončeného 59. roku života. Mladistvým mezi 14. a 18. rokem a po dovršení 59. roku se v těchto dnech ukládá pouze půst zdrženlivosti od masitých pokrmů. Nemoc, těžká tělesná práce nebo jiný podobně vážný důvod od povinnosti újmy osvobozují.

V tyto dva dny se sjednocují katolíci všech zemí společným vyjádřením ducha pokání a dosvědčují tak své spojení s Pánem.

3. Vybízíme ty, kdo mají dostatečné příjmy, aby zvláště v době postní - jako výraz ochoty napravovat hříchy vlastní i cizí - přispívali na dobré účely, například na zmírnění bídy ve světě, podporu potřebných, opravu kostelů, potřeby duchovní správy.

4. Každý katolík, který se dopustil smrtelného hříchu, je přísně zavázán vyzpovídat se svátostně aspoň jednou za rok.

Stejně jako povinnost přijímat Tělo Páně, i tento závazek je možné splnit v kterémkoliv kostele a kdykoli během roku, avšak nejvhodnější je k tomu doba postní a velikonoční.

Důtklivě však vybízíme každého, aby po těžkém pádu neodkládal a obnovil své přátelství s Bohem ihned dokonalou lítostí a co nejdříve svátostí pokání.

Splněním nařízení alespoň jednou za rok svátostně se vyzpovídat a přijmout Nejsvětější Svátost vyhoví se sice zákonu, ale nejvyšší zákon je láska.

Kdo chce skutečně růst ve své věrnosti ke Kristu, přijímá tyto svátosti častěji.

Všechny vnější projevy pokání ať vycházejí z upřímného srdce!

Tento postní řád nabývá platnosti dnem vyhlášení, to je od první neděle postní - 3. března 1974.

do Farních listů přeposlal P. Martin

MILENA RYCHNOVSKÁ

Účastníky večerní mše svaté v našem farním chrámu ve středu 19. února mohlo překvapit jim asi neznámá jména osob, za něž byla tato mše sloužena: profesorka Milena Rychnovská s manželem Otomarem. Snad neuškodí mé krátké objasnění.

Milena (1928-2024) byla moje o pět let starší kolegyně, která vedla brněnské ekologické oddělení Botanického ústavu Akademie věd, kde jsem pracoval v l. 1964-72. Navíc k tomu, že byla vynikající vědkyně a také pedagožkou, charakterní a laskavá žena a matka, byla též celoživotní praktikující katolickou křesťanskou. Za komunistického režimu proto musela snést různé postihy a univerzitní výuce studentů se směla věnovat až po roce 1989. Milenin manžel Otomar, rovněž katolík, byl skvělý lékař, primář chirurgie v havlíčkovobrodské nemocnici. Milenin vděčnost Bohu za stvoření tohoto světa a její přístup k ochraně života a jemu přátelského prostředí vystihují tato slova z její děkovné řeči po obdržení mezinárodní Ceny Milady Paulové pro významné vědkyně v r. 2006:

„Aby měla ekologická výchova výsledky, museli by kantoři předávat nejen exaktní znalosti, ale také ideu, museli by umět děti nadchnout, tedy sami souznít s přírodou. Dnes se lidé podivují, že letadlo přeletí z Ameriky do Evropy za dvě hodiny, ale to, po čem šlapou, jim uniká. Že každý lístek je dokonalou „sluneční baterií“ nebo že se tlustá, chlupatá housenka

zakuklí, beze zbytku se transformuje a pak že z ní vyletí nádherný motýl, to považují za samozřejmost. Až mrazí v zádech, jak efektivně dokáže příroda hospodařit se svými zdroji. Toto je přece zázrak!“

pro Farní listy připravil Jan Květ

JAN NERUDA: BALADA HORSKÁ

Balada horská

"Řekněte mi, babičko má, co že rány svírá,
po čem člověk, těžce raněn, přece neumírá?" –
"Rány hojí otevřené na tom lidském těle
jenom čarodějná jarní šťáva z jitrocele." –
"Řekněte mi, babičko má, co se dobře dává,
je-li ochořelá hlava bolestí až žhavá?" –
"Na tak těžký úpal hlavy pomoc jiná není
nežli mladé jarní listí z lesní jahodeni."

Dítě z chaty vyskočilo, do sousedních polí –
"Daruj šťávy, jitroceli, na vše, co kde bolí!"
S pole spěchá ku lesině, přes trní a hloží –
"Dej mi to své mladé listí, jahodino Boží!"
Co kde chtělo, rychle mělo, ke kostelu běží:
na kříži zde před oltářem Kristus rozpjat leží.

"Potírám Tvá svatá prsa, myju bok Tvůj svatý,
tělíčko zas uzdraví se, Ježíšku můj zlatý –
kladu čerstvé listí lesní na hlavu a líce,
nebude Ti hlavičku Tvou bodat úpal více!"

Nad kostelem velké zvony do vůkolí zvoní,
lid se sbíhá, v prsa bije, zázraku se kloní:
jak to dětská duše snila,
vůle Boží vyplnila.

Podnes mají v horské vísce obraz Trpitele,
nemá rány ve svém boku, nemá trnu v čele,
bílá lilje v ranní záři po celíčském těle.

Jan Neruda

Ze sbírky „Balady a romance“

Jan Květ

POSTNÍ ZAMYŠLENÍ

Maria v Bibli

WILFRID STINISSEN

Proč?

Když se Maria svého Syna zeptala: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,48-49). Jasně odkazuje Marii do patřičných mezí: Proč říkáš, že mě hledal můj otec? Vždyť jsem přece byl v domě svého Otce! Tam, v Otcově domě, zakusil zřetelněji než kdykoli dřív, že jméno „otec“ nenáleží Josefovi. Ježíš ukázal Marii, že si uvědomuje svůj výjimečný synovský vztah k Otci. Bůh je jeho Otcem do té míry, že Ježíš nemůže mít žádného pozemského otce. Během svého veřejného působení bude často nazývat Boha svým Otcem a bude tím vyvolávat u Židů hněv. Jan píše, že Židé chtěli Ježíše zabít, protože nazýval Boha svým Otcem, a tak si přivlastňoval právo být rovný Bohu (srov. Jan 5,18). „Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říct“ (Lk 2,50). Dokonce ani Maria mu nerozuměla. Byla to pro ni doba, kdy vstupovala do temnoty, jaká čas od času zaplaví každého člověka, který skutečně hledá Boha. „Když člověk odpočívá ve stínu Všemocného, nedostává se mu světla, ale je to jen proto, že je Bůh tak blízko,“ píše Corrie ten Boom. Ježíš poodhalil cípek závoje halícího jeho božskou totožnost, ale namísto světla nastala temnota. V té chvíli je Maria nucena vstoupit do nové školy, kde je pro ni všechno mnohem hůř pochopitelné a kde zakouší mnohem intenzivnější temnotu, která dostoupí svého vrcholu pod křížem, kdy se matka stane svědkyní krajního ponížení svého Syna. Otázka „Proč jsi nám

to udělal?" je její osobní variantou dramatického zvolání jejího Syna: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Proč bychom měli předpokládat, že Maria porozumí, když ani Ježíš nerozuměl? Tady v Jeruzalémě Ježíš ukazuje, že není pouhým dítětem své matky, ale že patří v první řadě Otci a že by měl nastoupit cestu, kterou mu on ukáže. Maria nikdy Synovi nebránila vydat se na tuto cestu a vždycky mu dávala svobodu, kterou potřeboval, aby mohl plnit své poslání. Tady se ale poprvé projevuje, že ho jeho povolání od ní začíná odpoutávat. Mariiným úkolem i úkolem každého křesťana je dát Ježíšovi volnou ruku, aby mohl bez překážek konat to, co chce.

(*Maria v Bibli*, Wilfrid Stinissen)

pro Farní listy připravila Věrka Zemanová

RŮŽE Z LISIEUX

Milí farníci, ráda bych vám doporučila knížku Zdeňka Jančaříka – salesiánského kněze, kterou nazval **Růže z Lisieux**, která vyšla v nakladatelství PORTÁL v r. 2024. Pojednává o svaté Terezičce, „malého ptáčete“, Terezie od dítěte, „kvítku z Lisieux“. Tereška – to všechno jsou důvěryplná a laskavá pojmenování slavné normandské karmelitky, která zrcadlí dvě pevné souřadnice jejího života: láskyplné zázemí rodiny a vědomí, že Bůh je nesmírně štědrý Tatínek a dobrotivý dárcer. Ten, který nikdy nezklame, i když se občas skrývá za mraky.

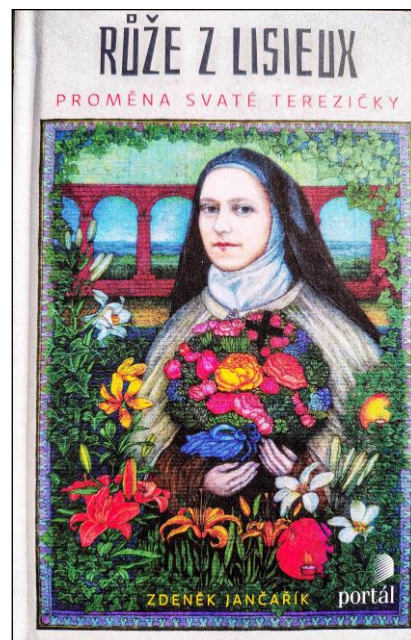
Třebaže Tereziini životopisci připomínají rány a kříže, které stály za Terežčinou skrupulozitou a přecitlivělostí – předčasná smrt matky Zélie, odloučení od „náhradní maminky“, rodné sestry Pavlína, která odešla do klášterní klauzury, Tereziina smrtelná nemoc v jejích devíti letech – celé její dětství a dospívání se odehrávalo v atmosféře milující rodinné srdečnosti a blízkosti, kterou velmi citlivě Zdeněk Jančařík popisuje a sám se sv. Tereškou rozmlouvá o svých životních zkouškách a zkušenostech.

K neochvějně dívčině důvěře přispělo, že vyrůstala coby benjamínek v domě se zahradou, tak trochu ve „skleníku“, opečovávaná svými čtyřmi sestrami, vnímavým tatínkem Ludvíkem a guvernankou. Její zázemí bylo navíc světem, nad nímž byla nebesa plná andělů a svatých – a Bůh v tehdejší katolické Normandii dosud seděl pevně na svém patriarchálním trůnu. Víra, která se u malé Terezie projevovala dětskou důvěřivostí, byla až do závěrečné fáze jejího života neotřesitelná. Její temnoty byly až pozdním důsledkem bolestivé nemoci, ale také mimořádné intuice světice, která se intenzivně vciťovala do hříšníků a skoro „kristovskly“ se identifikovala s temnotami svých současníků, z nichž stále víc už tehdy žilo bez Boha.

„Co nedokážeme prozradit mámě, neprozradíme ani sobě samým,“ tvrdil zakladatel teorie citové vazby – „attachment theory“ (teorie přilnutí), britský psycholog John Bowlby. Při svých výzkumech rané fáze dětského vývoje objevil přímou souvislost mezi nedostatečnou ranou péčí o dítě, absencí mateřských doteků, hlazení a kojení s psychickými deprivacemi u dětí. Jeho teorie ukazuje, o co přicházíme, když nám chybí primární důvěra v nejbližší bytosti – naše vazba na druhé se stává nejistou či zmatenou a po celý život ji hledáme a doháníme nesprávnými způsoby a směry. Proto je tak důležité, aby dítě bylo chtěné už od početí, aby se ve své rodině setkalo s přijetím a láskou. Chybí-li primární důvěra a láska, nelze je v životě dohnat. Jakoby v komentáři na Bowlbyho píše Terezie ve svém Příběhu jedné duše: „Jak jemnocitné je srdce matky! Projevuje svou něhu tisícerou péčí, na kterou by nikdo nepomyslel!“ Oproti mnoha dnešním lidem měla výhodu, která ji vynesla ke svatosti: její kořeny a zázemí byly natolik pevné, že kdykoli kvůli vrozené křehkosti v životě ztrácela půdu pod nohama (byla to taková „sněhová vločka“!), která se mohla přidržet laskavého otce Ludvíka, když zemřela maminka i hodné guvernanky – chůvy. Když z domu odešla sestra Pavlína, byla po ruce ještě starší sestra Marie a také její skoro dvojče Céline. Když malá Terezie v 9 ti letech na smrt onemocněla, usmála se na ni socha Panny Marie.

A navíc se v tom pro současné teenagery nejtěžším věku, ve třinácti letech, odehrálo její „vánoční obrácení“, mimořádná událost jejího života, kdy se z otřesené a sebelítostivé bytosti proměnila ve zralou dívku. Všechno vložila na Pána, na svého Miláčka, a přestala si „lízat rány“.

Dnešní teenageři mají mnohem obtížnější startovní pozici, než měla svého času Terezie. Zhruba polovina dětí se rodí mimo manželství, mnoho manželství se rozpadá dětem před očima, většina dětí vyrůstá jako jedináčci, navíc se často na dětech uplatňuje „nevýchova“, kdy rodiče naivně věří, že se děti vychovávají samy, případně že si všechno najdou na internetu.

Důvěra se rodí jedině ve vztahu – a nejlépe, když je to v rodině. Nikdy to není teoretický koncept, který by se dal přenést na děti až ve škole nebo ve skautu či v salesiánské oratoři – tam se ta primární dětská důvěra jen utvrzuje a rozvíjí. Pěstuje se jako křehká květina mnoho let a snadno ji spálí mráz zklamání.

Proto je vlastně zázrak, když dnešní mladý člověk najde na své cestě životem důvěru v rodiče, v Boha a třeba i v církvi.

Simona Šimková, čerpala z lednového článku Kat. novin P. Zdeňka Jančaříka

POUŤ K BLAHOŠLAVENÉMU BEDŘICHU BACHSTEINOVÍ

Pouť k blahosladenému Bedřichu Bachsteinovi a jeho druhům mučedníkům do Horní Pěny se konala v sobotu 22. února 2025. Pěší pouť začínala ve 12:30 od kláštera sv. Kateřiny v Jindřichově Hradci a vyvrcholila slavnou mší sv. v kostele sv. Archanděla Michaela v Horní Pěně. Mši vedl pan vikář P. Ivo Prokop, přičemž P. Petr Plášil nám při homilii podrobně vylíčil vytrvalou snahu o svatořečení umučených františkánů probíhající několik století.

O velmi pěkné provedení slavnostní bohoslužby se mimo jiné zasloužil svým pěveckým doprovodem chrámový sbor z Jindřichova Hradce pod vedením sbormistra M. Petrů.

Bedřich Bachstein byl jedním ze čtrnácti řeholníků, kteří byli během vpádu pasovských vojsk do Prahy zavražděni pražskou lůzou, která 15. února 1611 zaútočila na františkánský klášter při kostele Panny Marie Sněžné a poté jej vyplnila. Beatifikační proces, k němuž byly první kroky podniknuty již v 70. letech 17. století, proběhl v rámci pražské arcidiecéze až v letech 1933 – 1944 a po přerušení opět od roku 1994 pokračoval dál. Dokončen byl 10. května 2012, kdy papež Benedikt XVI. podepsal dekret Kongregace pro blahořečení a svatořečení o jejich mučednictví a 13. října téhož roku došlo v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze k jejich blahořečení.

Historie přepadení kláštera. Pro hájení a šíření katolické víry byli zdejší řeholníci částí obyvatel nenáviděni. Situace se vyostřila poté, co vstoupilo do Čech žoldnéřské vojsko pasovského biskupa Leopolda Habsburského, aby podpořilo slábnoucí moc Rudolfa II. v jeho soupeření s Matyášem Habsburským a převážně nekatolickými českými stavy. V úterý 15. února vtrhli pasovští na Malou Stranu, kde loupili, znásilňovali a následně se pokoušeli dostat i na Staré Město, přičemž jeho obráncům se ale jejich útok nakonec podařilo odvrátit. Nicméně hněv obránců Starého Města se následně obrátil proti katolickým klášterům ve městě. Vikář kláštera Bedřich Bachstein vydal bratřím příkaz, aby se nikdo z kláštera nevzdaloval. Šest mladších bratří poté odvedl na kostelní půdu, kde byli přece jen trochu v bezpečí. Klášter zakrátko oblehl ozbrojený lid a záhy se dostal dovnitř. Přimo v kostele byli zabiti velice krutým způsobem tři řeholníci (dva kněží a jeden bratr laik), v klášteře pak další čtveřice řeholníků. Zabiti byli i ti, kteří se ukrývali na půdě, tedy všech šest bratří a klášterní vikář Bachstein.

Z těchto tragických událostí je zřejmé, jak nesmírně důležitá je tolerance a respekt k odlišným formám vyznání.

K fotografiím: Autor článku navštívil v únoru v Praze chrám, kde došlo k té tragické události a vyfotil jednak skupinu 7 františkánů nynějších v klášterním nádvoří a pak v kapli schránu s ostatky mučedníků.

Lukáš Šimek s využitím cs.wikipedia.org.

Tříkrálová sbírka: 25 let vzájemné pomoci a tradice

Tříkrálová sbírka, která letos oslavila krásných 25 let od svého vzniku, se opět stala symbolem vzájemné solidarity, radosti a pomoci těm, kteří to nejvíce potřebují. V Třeboni byla zahájena 2. ledna v 16 hodin Tříkrálovým průvodem,

který se vydal od kostela sv. Jiljí na treboňské náměstí. Koledníci, vedoucí skupinek a přátelé sbírky se sešli, aby společně převzali Boží požehnání a posláni radosti a naděje. Toto požehnání Tří králové sbírce tradičně předal správce římsko-katolické farnosti v Třeboni, Mgr. Martin Bětuňák.

Po celé dva týdny v lednu se do sbírky s radostí a nadšením zapojilo 260 koledníků, které doprovázelo 65 vedoucích skupinek. Během této doby bylo vykoledováno nádherných 580 349 korun, které občané Třeboňska a okolních obcí přispěli do 130 kasiček ve 22 obcích. Tento výtěžek svědčí nejen o rostoucím zájmu o sbírku, ale především o obrovské vděčnosti za každou korunu, která pomáhá těm, kteří se ocitli v těžké životní situaci.

Koledníci na Třeboňsku se i letos vydali do ulic s odhodláním a vřelostí, aby svým zpěvem přinášeli do každého domova radost, štěstí a požehnání do

nového roku. Bez ohledu na počasí, ať už byl mráz nebo déšť, vždy byli připraveni vykročit a rozzářit ulice Třeboně a okolí svou přítomností. Každý krok, každé slovo písně, které zpívali, bylo naplněno touhou přinést lidem nejen duchovní požehnání, ale i pocit, že se v těžkých chvílích mohou obrátit na společnou pomoc a nezůstat v nesnázích sám.

Tříkrálová sbírka má hluboký význam pro mnohé, kterým poskytuje pomoc v těžkých životních chvílích. Výtěžek sbírky bude využit na podporu činnosti Charity Třeboň, která se zaměřuje na pomoc osamělým, nesoběstačným seniorům, osobám se zdravotním postižením, matkám a otcům samoživitelům a dalším lidem v nouzi. Pro mnoho z nich je Charita Třeboň nadějí a světlem, které ukazuje cestu ven z různých osobních těžkostí.

Toto výročí je skvělou příležitostí poděkovat všem, kteří se podíleli na Tříkrálové sbírce a umožnili tak i letos šířit pomoc tam, kde je to nejvíce potřeba. Vaše podpora, nasazení a laskavý přístup dělají pomoc Charity Třeboň stále dostupnější pro všechny, kteří ji potřebují. Všem zúčastněným patří naše srdečné poděkování za jejich čas, úsilí a štědrost, díky kterým můžeme společně měnit životy k lepšímu.

S úctou a vděčností Charita Třeboň.

www.trebon.charita.cz

Podpořit Tříkrálovou sbírku můžete i během roku 2025 na www.trikralovasbirka.cz.

POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY!

Po duchovní obnově v postní době prosíme o požehnané a radostné velikonoční svátky a další dny velikonočního období

Vysoký Újezd nad Dědinou
(východní Čechy), kříž z 19. století
před kostelem
sv. Jakuba Většího z 12. a 13.
století.
Foto: J. Květ 29.4.2019.

Tvou smrt
zvěstujeme, Tvé
vzkříšení
vyznáváme, Pane
Ježíši Kriste!

Kostel svatého Jakuba
Většího je římskokatolický
filiální, dříve farní
kostel na Vysokém
Újezdě, farnosti Třebechovice pod
Orebem. Je chráněn jako kulturní
památka ČR. Založení kostela je
někdy spojováno se zaniklým
klášterem Svaté Pole v blízké
obci Klášter nad Dědinou.
(Z Wikipedie)

TROCHA HUMORU NA ZÁVĚR

„Mami, můžu ven?“ – „Je ti 25 let, nemusíš se už ani vracet!“

„Tati, proč musí být na svatbě svědkové?“ –
„Protože by tomu po čase nikdo nevěřil.“

Mějte trpělivost s každým, ale hlavně se sebou.
(František Saleský)

Vydává Římskokatolická farnost Třeboň, Husova 142/II, 379 01 Třeboň - pro vnitřní potřebu

Kontakt na duchovního správce: P. Mgr. Martin Bětuňák; tel. 605 446 007

Webové stránky: <https://trebon.farnost.cz>

Facebook: <https://www.facebook.com/FarnostTrebon/>

Kontakt do redakce: Ing. Marie Košinová; 1kosinova@seznam.cz

(Právo na úpravu a krácení příspěvků vyhrazeno)

Dobrovolné příspěvky na Farní listy dávejte do jakékoliv pokladničky v kostele.